

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtaču.)

Štev. 12.

Ljubljana, dné 1. decembra 1895.

III. tečaj.

Držite ga, držite, da ne pade!

Zivel je mal deček, sirota brez očeta in matere. So-sedovi so ga iz usmiljenja vzeli v hišo, ker ni imel sorodnikov. Kljub svoji mladosti — bilo mu je komaj pet let — moral je pasti krave, a bil je vedno veselega lica, da-si je moral zgodaj vstajati in ni imel družega zajuterka, kakor kos črnega kruha.

Nekega jutra prihiti mimo pašnika po kolovoznem potu stara ženica. Deček jo vpraša: »Žena, kam pa tako hitite?« Ona: »K maši.« Deček se začudi: »Kaj pa je maša?« — Nihče ga ni poučeval v svetih resnicah. — Žena pravi: »Z menoj pojdi, boš pa videl.« »Kaj bom pa videl?« — »Ljudje bodo v cerkvi molili.« — »Kako bodo pa molili?« vpraša dalje mali radovednež. — »Z menoj pojdi, bodeš pa še ti molil«, odvrne zopet ženica, prime ga za ročico ter vede s seboj.

Po poti mu mora odgovarjati še na sto in sto vprašanj, predno dospeta do cerkvice. Tu deček še jedenkrat poprosi ženico, naj mu vendar pove, kako

bode molil, a ona kratko odvrne: »Kakor drugi, tako pa ti«, in med tem vstopita.

Deček poklekne zraven nje, sklene drobni ročici ter ponavlja v jedno mer: »Kakor drugi, tako jaz; kakor drugi, tako jaz!« in kar ne trene z očesom od oltarja. Ko pa pridejo mašnik do povzdigovanja in povzdignejo sv. hostijo, zakliče na ves glas: »Držite ga, držite, da ne pade!« Po sv. maši ga obsujejo ljudje in vprašajo, kaj mu je bilo; a on še bolj začudeno gleda, niso li videli malega deteta, katerega so mašnik kvišku dvignili in samo za prstke na nogah so ga držali. »Še nikoli nisem videl tako lepega deteta, kakor danes«, dejal je, a ljudje so naznanili to g. duhovniku, kateri so prevzeli nedolžnega dečka v svojo skrb. O, srečen deček, ki je videl v resnici, kar vidimo mi le v podobah belega kruha pri vsaki sv. maši. Kajti pri vsaki sv. maši je na naših altarih tisti, ki je ležal v Betlehemskih jaslicah kot ljubeznivo božje Detece. —ik.

D a r.

vigni roke, pridno moli,
Otrok zlati, sinček moj,
Sveti Nikolaj okoli
Hodi darovat nocoj.

Tu pokleknem ti pred vzglavje,
Môliva obá sedaj,
Da prinese ljubo zdravje
Tebi sveti Nikolaj.«

»In konjička rad bi tudi,
Mati, ali ga dobim?« —
»Zdravje po boleznih hudi,
Pa konjička tudi ž njim.«

»Mati, glejte to svetlobo,
Joj, kako je vse svetló . . .
Mož častit prihaja v sobo,
S sivo brado kot srebro.

Hihih! Kaj vidim, mati?
Konjič bel za njim skaklja,
Vodita na uzdi zlati
Lepa angelja ga dva . . .

Že sta nánj me posadila,
Na konjičku že sedim —
Glejte, glejte, mati mila,
Jaham . . . oj, kako hitim!»

Deté v postelji omahne,
Luč ugasne mu očij —
Sinček dušico izdahne,
Mati se v solzah topi.

Stanko pl. Orlovič.

Pripovedke o Tončku.

III.

Y starodavnih časih je živel silno bogat kralj tam v solnčni deželi. Prebival je v palači iz čistega srebra in zlata, iz biserov in dragih kamenov sredi cvetovega vrta. Po tem veličastnem vrtu je žuborel srebrnopeni vir; v njegovi bistri vodi pa so plavale zlate ribice. Po dehtečih cvetkah so rfoleli pisani metuljčki; za njimi pa je skakljala zlatolasa kraljičina, mlada Milena.

Prigodi se, da pride sosednji kralj z veliko vojsko v solnčno deželo. Milenin oče urno zbere vojake vsega kraljestva in gre nádenj. Posreči se mu, da ujame kralja in premaga potem brez težave razkropljene sovražne čete. Ko privede ujetega kralja domov, skliče starešine svojega kraljestva ter jih praša, kaj bi naj počel z njim. Ti mu svetujejo, naj ujetega kralja takoj izpusti neoškodovanega; še več, naj mu podari zlata, srebra, biserov in dragih kamenov iz kraljevske zakladnice, da ne bode njegovo ljudstvo trpelo pomanjkanja vsled vojske. »Saj tako nas uči vera«, pristavijo, »da povračuj hudo z dobrim.«

Kralju se še sanjalo ni, da bi utegnili starešini tako svetovati. Razsrjen jim veli oditi, češ, da bode sam sodil. Nato se polasti vsega premoženja ujetega kralja, in vseh biserov in dragih kamenov premagane dežele. Kralja samega pa dá obglaviti. A glej čudo! Odsekana glava se vzdigne, napiše nekaj na pergament in reče: »Brezsrčni kralj! Ker si povračal hudo s hudim, zato

bodi okamenjen ti in tvoj rod in tvoje ljudstvo in vse, kar giblje in živi, dotlej, da vas reši naslednik tvoj, sin večernega solnca, ki bode kraljeval s kraljičino Mileno, ki pa ne bode prelival krvi sovražnikov, nego odpuščal jim bode in molil za nje k svojemu Bogu.«

Čuden, nenavaden, prijeten duh preveje nato palačo in vso deželo. Vsega ljudstva in kralja in dvorjanov se poloti omamljiva dremota. Spanec jih zaziblje v brezživljensko spanje — okamenjenje . . .

Kraljičina Milena je ravno hitela k očetu prosit za nesrečnega kralja. Zadelala jo je ista usoda, ko druge: okamenela je.

* * *

Ozrimo se v spalnico k našemu Tončku. Sladko je spančkal in sanjal lepe sanje. Nebeški angeljčki so plavali nad njim in pevali: »Čast in slava Bogu na višavah!« O njih je sanjal. Nedolžno veselje je razodeval njegov smehljajoči obrazek. Nebeški mir in angeljsko srečo je moral uživati. O srečni Tonček!

Prebudi se. Drobnno kljuvanje — od kod li prihaja? Glej!

Seničica je priletela,
Na okencu tako zapela:
»Oj dragi Tonček, srček zlati,
Pač zlobna ti je nova' mati . . .
Sklenila je, da ti na sveti
Do dneva več ne smeš živeti,
Ker se s piščalko čudovito
Storiti hoče imovito. —
Zato mi vstani, več ne leži,
Iz hiše té mi beži, beži!«
In ko seničica odpela,
Pa z okenca je odletela.

Ustrašil se je Tonček klica drobne ptičice. Naglo se obleče, napravi križ in odpira, da bi ubežal. Ali strašno, vse je zaprto. In težkemu železju — kaj more šibka ročica! Še strašneje! Začuje se ropot: gospa že kolovrati v Tončkovo spalnico.

Tonček kakor obnemogel poklekne sredi sobe, ročici in srce povzdigne k nebu in zakliče k nebeškemu Očetu: »Oče, moj Oče, glej, tvoj otrok! Reši me!« In

glej, angelj nebeški stopi predenj, poda mu roko ter ga odvede iz hiše zlobne gospe v kapelico tam na gričku, kjer je nekdam molil za Matevža. Srčne hvalnice prepeva Tonček v kapelici Bogu za rešitev in moli, moli za tako hudobno gospo.

In ko Tonček odmoli, stopi spet angelj Božji k njemu — poda mu roko, prikloni glavico in dihne vanj. Na mah je Tonček kakor breztelesen. In, aj, kakor da je angeljček, plava z nebeškim angeljčkom daleč, daleč tja za zlato solncece v nebeški vrtec . . . .

In Tonček gleda, gleda . . . . Ne more se nagledati nebeških vrtnarjev prezalega cvetja. In Tonček sluša, sluša . . . . Ne more se naslušati nebeških glasov premilega petja. Saj nobeno oko ni videlo, nobeno uho ni slišalo, nobeno srce ni čutilo, kar čuti zdaj Tonček, ljubljencek Božji, ker uživa rajskega veselja presladko slast . . . .

In angelj Božji zopet stopi predenj, poda mu roko, pripogne glavico in dihne vanj. In na mah — Tonček je spet v verigah človeškega telesa. Pa, kako se začudi: postal je krepak, brhek mladenič. Oj, dolgo let je moral uživati rajsko veselje. Hu, ali kje je? Vse mu je neznano. In kaj tu? Br! Okamenjeni ljudje: Tončku zopet uganka. Hiti naprej, naprej, čez loge in vrte, in travnike in polja, povsodi jednaki prizori: okamenjeno je vse, kar giblje in živi; nikjer ne najde življenja.

Tonček pride v krasen grad — palačo Mileninega očeta. Hiti v sobane iskat ljudij. Tu zapazi staro pergamentsko listino. Hej, kaj li ta pove? Gleda, bere, jasni se mu čelo, čudi se . . . .

Tonček je prebral listino. Naenkrat vse polno življenja. Stari kralj se prebudi iz tisočletnega spanja ter hiti pozdravljat rešitelja in naslednika svojega. Dvorjani kličejo: »Slava vrlemu sinu!« »Bog živi presvetlega kralja!« kliče mu ljudstvo, ki prihaja kar trumoma se poklonit novoizvoljencu. In zdaj, zdaj priteče zlatolasa kraljičina Milena v snežnobeli svilnati halji v dvorano. Angeljska milina ji seva z obraza. Reče: »Dolgo sem čakala ná-te, sin večernega solnca. Tu sem zdaj, nevesta tvoja, kraljičina jutranje zarje.«

Kralj Anton in kraljica Milena sta še dolgo vladala presrečno ljudstvo. Nad vhodom njune palače je blestel napis iz samih biserov: »Povračuj hudo z dobrim!«

Kmalu je zavladala mej ljudstvom krščanska ljubezen: in vživali so mir in srečo — zemski raj.

J. S.

Zadnja podobica.

(Piše Janko Barlé.)

Meč podobic sem vam podal, mili čitateljčki, letos v »Angeljčku«, treba, da završim. Poslavljam se letos od vas s to zadnjo podobico.

Kaj ne, ali je lepo spomladi! Vse se budi, vse se preraja. Travniki, polje in gojzd, vse je v enem cvetu, vse se veseli novega življenja. Ptičice žvrgolé v grmovju in v zraku, solnčece se smehlja na jasnem nebu, pisani metuljčki frfotajo, vse poje, vse raja. Kar je spomlad v naravi, to je tudi vaše mlado življenje, brez skrbi, polno veselja in radosti. Kakor cvetki na polju, tako se vam smehlja vaš rudeči obrazek in lepše kot solnčece na nebu se lesketa vaše čisto nedolžno srčece. Kakor hitri metuljčki, tako hitite tudi vi po vrtovih in tratah, nič vam ne moti vaših otročjih iger. A kadar se vam poljubi, zapojete si brezskrbno, kakor ptičice, pesmico, katero so vas naučili vaša dobra mati. Oj, kako ste srečni! Stariši vas ljubijo, kar najbolje morejo in vas preskrbé z vsem potrebnim. Cvete vam pomlad, pomlad življenja, mladost, katera se smeje vsakemu človeku samo jedenkrat.

Vendar narava ne počiva. Polje oživi, sto in sto rok se premika in obdeluje, kar se je spomladi vsejalo in posadilo. Solnce pripeka in pridnim delavcem teče pot po obrazu. Marljive čebelice letajo od cveta do cveta in nosijo sladki méd v svoje uljnjake. Vse je živo, vse dela, vse se trudi — leto je, in po letu naj dela, kdor hoče kaj dobiti v jeseni.

Tudi vam, moji prijateljčki, bodejo hitro minula otročja, brezskrbna leta. Zapustiti vam bode treba igre in zabave in hajd na delo. Ne strašite se dela, saj vam je dal dobri Bog bistro glavico in zdrave roke. Jeden pojde v šole, drugi v rokodelstvo, tretji bode pomagal starišem pri gospodarstvu. Tako je prav. Vse vam bode lahko, pa če bi tudi imeli kakove težave, molite, in božji blagoslov ne bode izostal. Kar se bodete dobrega naučili, vse vam bode kdaj koristilo v življenju.

Čas se dalje pomika. Polje se rumeni, srpi žvenketajo in obilna žetev se vozi domov. Na drevju se rudečé zrela jabelka, plavé se češplje in trta ti ponuja sladkega grozdja. Žitnice in shrambe se polnijo, saj se je približala plodna jesen. Veselo pregleduje kmet svoje gospodarstvo, povsod vidi obilo božjega blagoslova in nagrade za svoj trud. Pozabljen je trud, pozabljeno je delo, saj se je obilno poplačalo.

Če se bodete, dragi moji, dobro učili in pridno delali v svoji mladosti, pride tudi vam kdaj plodna jesen življenja. Ta bode postal to, drugi ono; če bodete marljivi in pošteni, izvestno ne bode niti jeden kruha stradal. In ne samo, da bodete koristili sebi, nego bodete tudi drugim. Koristili bodete kraju, v katerem živite, koristili bodete tudi svoji mili domovini. Ona zemlja, v kateri ste zagledali luč sveta, bode srečna, če bode imela obilo dobrih sinov, kateri jo bodejo ljubili in za njo delali z vsemi svojimi močmi. Poplačan bode vam obilo trud, katerega ste imeli v svoji mladosti, in zavest, da ste koristni članovi človeškega društva, bode vam najlepša nagrada.

Dnevi se krajšajo, listje rumení in pada. Petje v naravi potihne bolj in bolj in mrzel veter oznanjuje približujočo se zimo. Ne mine dolgo in prvi sneg pobeli doline in gore. Narava dremlje, dremlje, dokler se naposled ne zaziblje v dolgo zimsko spanje.

Tudi vam se bode naposled približala zima življenja. Tudi na vašo glavo bode padel sneg in vam pobelil lase. Udje bodejo oslabei, hrbet se bode upognil in sile bodejo začele popuščati. Radi se bodete greti pri topli peči in premišljevali svoje življenje. Blagor vam, če vam bode polnila srce zavest, da ste svoje življenje

dobro preživeli, če si ne bodete imeli ničesar očitati in če si bodete svesti, da ste porabili od Boga podeljene vam darove sebi in drugim v korist. Tedaj bodete prav lahko dočakali zadnjega trenutka, ko se vam bode posloviti od svojih znancev in od sveta. Ne bode vas strah dolge večnosti, katera nas vseh čaka. Zatisnili bodete mirno svoje oči. Telo bodejo vam položili v grob, kjer najde mesto bogataš in siromak, duša bode pa odhitela k Bogu v nebesa, kjer vam bode najbolje poplačano vsako dobro delo. Tamkaj ne bode več niti leta, niti zime, tamkaj bode cvetela vedno cvetoča nebeška pomlad, katero dobri Bog podéli vam in — meni.

Senica in vrabec.

Senici vrabec govori,
Oj, vrabec tam na slivi goli:
»Odkod, odkod pa, sestra ti?
Kaj novega je v vasi doli?«

»Novostij mnogo je okrog.
Največ pa, bratec, doli v vasi:
Iz hiš odmeva smeh in jok;
Kaj pravim, to so čudni časi!

Pa čuj! Nebo nocojšnjo noč
Svetnik je Nikolaj ostavil,
Darov tisoč s seboj nesoč
Na svet se širni je odpravil.

Darov otrokom pridnim sto,
A zlobnim šibo je odločil —
Vesel darov je bil vsakdó,
Solzé ob šibi vsak je točil!«

Gregor Gornik.

Tepeškarji.

Naše šibe so srdite!
Kaj se nič jih ne bojite?
Oj, mi hudi smo možje!
Kaj vam ne drhti srce?
Vendar nič vam ne storimo,
Če od vas kaj v dar dobimo:
Malo jabolk, medenic,
Malo dajte od potic.
In če še na našo prošnjo
Kaj olajšate si mošnjo,

Naj ne bo zato vam žal:
Bog za nas bo plačevál!
On vam dal bo lepa vrata,
Lepa vrata — vsa iz zláta,
Okence še bolj lepó,
Vse od biserov svetló,
A še lepšo dal bo srečo,
Milo sreče, v vek cvetečo;
Kdor pa noče dati nič,
Naj pozoblje ga vrabič!

Smiljan Smiljanič.

Samo Jezušček!

Sosedov Binček še ni bil tako velik, da bi si mogel sam narediti jaslice. Pa bi bil vendar rajši imel o božiču jaslice, ko ne vem kaj. Toliko časa je nadlegoval mamo, da so mu jih res kupili — prav lepe jaslice s trdno ograjo pa z neizrečeno ljubeznivim Jezuščkom.

Pa Binček jih ni bil kar nič vesel. Na glas se je zjokal, ko jih je zagledal. Pa zakaj? »Samo Jezušček je, pa nobenega pastirca, pa nobene ovčice, pa nobenega angeljčka, in ne volička in ne oslička, in ne Jo-

žefa ne Mamke božje! . . .« tako hiti tožiti z ihtečim glasom.

»Moraš priden biti, Binček, ne pa siten!« tolažijo ga mati. »Kdo pa je najimenitnejši in prvi pri vsakih jaslicah? Ali mar ne Jezus, božji Sin, ki nas je toliko rad imel, da je zapustil nebesa in prišel na svet? Na koga moramo najprej in najbolj misliti? Ali ne na božje Dete? — Glej, zdaj sem pa res sama vesela, da sem ti kupila letos take jaslice. Menda je vedel tisti, ki jih je naredil, v kakšne roke bodo prišle; menda se mu je že naprej sanjalo, da jih bo dobil tak otrok, ki hoče pri jaslicah na vse drugo prej misliti, kakor na Jezusa, preljubeznivo božje Dete. Le poslušaj, povedala ti bom lepo zgodbico, ki so nam jo katehet pravili, ko sem

še jaz v šolo hodila. Boš videl, da se ti bodo lepše zdele tvoje jaslice kakor vsake druge.

»Neki pobožen pater so podarili neki posvetni gospici, ki je prav rada igrala glasovir, jako lepo podobico božjega Deteta in ji naročili, da jo položi na glasovir tam, kjer igra. Gospica stori tako. Nehoté je morala večkrat videti podobico. Sčasoma se ji pa tako priljubi, da gostokrat preneha igranje, premišlja podobico ter začne govoriti: »O sladko Dete, koliko si storilo za me! Bilo si v največji revščini — jaz pa ljubim le prijetno življenje; ti si od začetka iskalo križ — jaz pa se vstrašim vsakega križa. Ti, o Jezus, si toliko storil in trpel za me — jaz pa tako malo storim in trpim za te!« In s solznimi očmi je začela moliti pred Jezuščkom. Tako premišljevanje se je večkrat ponavljalo — kmalu je bila pripravljena za Jezusa vse zapustiti, popolnoma se mu darovati; šla je v samostan.

»Oh, mama, kako je lep Jezušček v novih jaslicah!« vsklikne Binče.

»Kaj ne da«, pravijo mati, »prižgali homo lučice in pobožno molili o božičnih praznikih. Ako boš priden, kupila ti bom drugo leto večje jaslice; ali pa si jih boš že sam naredil. Le hiti rasti!«

Zdaj pa že bode Matevžek vojak.

I.

Čičkov Matevžek pa Čičkova Rezika, e — oba sta bila takrat še majhna. Matevžek je znal komaj za silo hlačke obuti; Rezika pa je že v šolo hodila in ni znala brati le črešenj, nego tudi iz mašnih bukvic, kakor bi rezal. Pa prava junaka sta bila Čičkova: vedno sta tičala v sobi za mizo ali pečjo, da sta bila le doma. Drugi smo ju dražili, češ, da podpirata peč. In Smukov Šimen jima je celo rekel, da sta mevžasta in da Matevžek ni za nič, da ga ne bodo marali k vojakom i. dr. Včasih je Rezika odgovorila, češ, da bi rada bila na

prostem, kakor drugi, ko bi smela. Matevžek se je pa kislo obrnil pa molčal.

»Jej, jej, — glejte no! Čičkova vendar smeta jedenkrat k nam na trato«, zavpije Smukov Šimen tam izpod lipe, kjer smo se ravno zbrali k igri. Vsi se temu skoro začudimo. In ko jo primahata blizu nas, pa smo videli, kakšna sta! Bleda pa rmena, kakor tista trava, ki raste pod hlodom. Takoj začnemo burke vganjati in se norčevati iz njiju. Smukov Šimen nam pove nekaj na uho, in predno dospeta Čičkova do nas, pa jo zakrožimo vsak po svoje:

»Na peči sedita
Čičkova dvá,
Se kislo držita
Čičkova dvá.«

Pa takrat smo jo skupili. Gluha babica prikrevsa tja. Misleč, da so naša brljava teta, pa se skrijeva s Šimnom. Takrat so pa že javkali drugi. Šimen zavpije »beži«, pa steče. Po meni je že padalo. Jejmnasta, kako je ščemelo. Kar pozabiti nisem mogel tiste leskovke. Babica je vse dobro naklestila. Smukov jo je pa vendar le odnesel. In Čičkova sta tudi zbežala, čeprav jima ni bilo treba. Mislil sem že domov jo pobrisati. Kar zagledam Šimna. Čisto k lipi je prilezel na tisto stran, kjer je bila »koza« spravljená. Na drugi strani je prebirala gluha babica neko staro knjigo. Šimen se je vrtil tam, pa pokukal večkrat po babici. Jaz sem mu pravil s štorá, da se naj varuje, pa mi je dal vedeti z roko, da se ni bati, ker je gluha. In zdaj je začel peti tisto našo pesem:

»Fantiček, poliček,
Po vrtecu gre,
Se gleda pod noge,
'ma čevlje nove itd.«

Pa, šmentana kuga! Gluha babica je že lasala Šimna, kakor bi črešnje tresel. Šimen je cvilil, jokál, stokal, in ko sta z babico opravila, stekel domov kakor spodeni zajec. Doma je povedal, kako je bilo. Mati so se hudovali nad babico, češ, da ona nima pravice pretepati Šimna. Njegov oče so pa vedeli, da smo Čičkovima že večkrat jezljali, pa so vzeli brezovko in rekli: »Pride

kazen, čeprav s kruljevo nogo«, in Šimen je bil spet tepen. — Jaz pa ne čmrknil nisem doma. Predobro sem vedel, kaj bi me doletelo. Pa nesreča nikdar ne miruje, pravijo. Pa to je resnica! Doma so že vedeli, da sem jezljal. In leskovka! Jejhata . . . , pa saj menda ni treba še ugibati, kaj se je takrat zgodilo z menoj. No, dvojna leskovka na jeden dan — to me je poboljšalo. Smukov Šimen nam je pa nekoč povedal tako-le: »Veste, Čičkovih ne smemo več dražiti. Naš oče so rekli, da sta revčka, ker imata hudo mačeho, ki jima ne privošči veselja, kakoršnega uživamo mi, da bi tekala po trati in igrala z nami.« Spogledali smo se takrat, pa sklenili, da bode zanaprej drugače.

II.

Lep majnikov dan je. Veselo prepevajo drobni ptički v cvetoči prirodi. Čičkov Matevžek in Rezika hitita na bližnji holmec natrgat cvetlic za šmarnice. Ondi stoji bela kapelica, notri pa krasen kip Matere božje z detetom Jezuščkom v naročju.

»Dovolj bodi za danes cvetlic. Venček lahko iz teh-le spleteva, šopka pa napraviva iz tvojih«, reče Rezika Matevžku, ki trga cvetlice po solnčnatem brdu.

»Rezika, ne hodiva še domov«, zaprosi jo Matevžek užalosten.

Rezika: »Domov še ne greva. Preje pohitiva še v kapelico. Potoma pa natrgava še nekaj cvetlic, da okrasiva ondi Marijo in Jezuščka.«

Matevžek: »Hvala ti, sestrica. Jej, glej no, tám-le so lepe cvetlice. Po-nje grem.«

Rezika: »Pojdi! Jaz pa si uredim té.«

Matevžek: »Rezika, ali slišiš! — Ujel sem živalico.«

Rezika: »Spusti jo, nič žalega ji ne stôri!«

Matevžek: »Ali vedel bi rad za njeno ime.«

Rezika: »Držiš li metuljčka?«

Matevžek: »Ne, nima takih kril! Z-z-z pravi, kadar leta. Veš, kakor kaka muha — joj, joj — boli, boli, Rezika!«

»Kaj ti je, bratec«, izusti Rezika ter steče k njemu. Matevžek joka.

Rezika: »Br, želô tičî v dlani; ah, bučelico si držal.«

Matevžek: »Pomagaj, pomagaj!«

Rezika: »Je že izruvano, želó. Čakaj, še prsti gôri, in več te ne bode bolelo.«

Rezika mu dene prsti na dlan in obveže roko z robcem. Potem sede ž njim v senco, ter ga tolaži, kakor zna le dobra sestra: »Še mičkeno te boli, kaj ne da! Vidiš, ko oni metuljček do sem prileti, pa te ne bode več bubalo.«

Matevžek še joka.

Rezika: »Matevžek, nekaj lepega sem slišala včeraj v šoli. Povem ti tisto. Ne boš več jokal?«

Matevžek: »Ne bom! Povej!«

Rezika: »Ko bi ti vedel, kako rada nas ima Marija, kako dobra je nam otrokom! Takrat, ko je bila v nebesa vzeta, postavil jo je Jezušček na prestol in jo kronal. Pa Marija mu je rekla: ‚To je vse lepo, moj Sin! Pa vedi, da moram še na zemljo k svojim otročičem, katere hočem še za angeljčke napraviti.‘ Ali ni to lepo?«

Matevžek vsklikne: »Marija!« In Rezika pristavi: »Naj bodeva tvoja otroka, predobra Mati!«

Potem stečeta v kapelico. Tam ovenčata Marijo in Jezuščka, molita prisrčno, da jima kar solza lesketa v nedolžnih očesih in nato odideta domov.

Rezika: »Kaj ne, sedaj te ne boli več?«

Matevžek: »Ne! Z-z-z pravi.«

Rezika: »Bučelica.«

Matevžek: »Bučelica, da! Veš, Rezika, kar tisto dajva zapeti.«

Rezika: »Na hribčku?«

Matevžek: »Da, ‚Na hribčku‘. Začniva:

Na hribčku stanuješ,
V nebesih kraljuješ;
Le prosi Marija,
Oj prosi za nas!«

In ko izpojeta, pa spet od kraja začneta.

»Oj, da bi smela spet na grič«, reče Matevžek na domačem vrtu pri kozolcu.

»Ali te še kaj boli?« praša Rezika.

»Nič! Ne pozna se pa tudi nič. Nikar ne povejva doma, da me je pičila bučelica, veš!« dé spet Matevžek. In ko mu sestra zatrdi, da ne bode pravila starišem o nesreči, pa jo popraša:

»Ali sem kaj rdeč?«

Rezika: »Kakor piruh!«

Matevžek: »Da naju sedaj vidi Smukov Šimen, pa bi drugače govoril. Tako sem pa močan in skočen, da bi kar v nebesa skočil.«

Oba se zasmějeta, tam pod kozolcem pa se smeje tretji. Njun oče so, ki so slišali ta govor. »Pridita, otroka, v očetovo naročje«, zakličejo.

Oba stečeta k očetu in jih objameta.

»Kam te je pičila bučelica, Matevžek?« prašajo oče.

»Oh, oče!« vsklikneta oba, Matevžek pa pokaže dlan roke.

»Nič se ne bojta. Vajin oče ljubi svoja otroka in želi, da sta vesela«, reko oče.

Rezika: »Pustite naju tedaj večkrat h kapelici.«

Oče pritrđijo.

Matevžek: »Zdaj sem pa spet tako vesel, da sam ne vem, kako.«

Rezika: »Jaz tudi.«

Vsi gredó v hišo. Oče dajo vsakemu kos kruha z medom namazanega in rečejo: »Da bosta vedela, kdaj je Matevžka bučelica pičila.« Oba se veselja smejeta in nazadnje zapojeta pesem »o petelinčku« tako lepo, da so sami oče rekli, naj začneta spet od kraja; in otroka zapojeta spet:

»Petelinček lepo poje,
'ma pri sebi picke svoje.
Petelinček razkopuje,
Da se mladim prikupuje;
Picke svoje prepeljuje,
Srce moje zveseljuje.

Petelinček lepo poje,
'ma pri sebi picke svoje.
Le zapojmo tud' mi radi.
Ker smo vsi veseli, mladi.
Da b' b'li zdravi in veseli,
Dolgo let na svet' živelí.«

Hm! Kaj mislite, da sta bila od sedaj naprej Čičkova zadnja pri nas otrocih? — Kaj še! Matevžku smo pustili, da je začel igro, če je le znal. Reziki smo pa ponudili najlepši zapeček tam pri štoru, zapeček Smukovega Šimna. Čičkova sta mislila, da ju imamo zato tako radi, ker sta postala rdeča ko piruh, odkar sta smela biti na prostem in so tudi sobo zračili. Pa, saj veste še menda, kaj nam je Šimen povedal! — Rezika je šepetala Matevžku: »Veš, bučelica naju je rešila.« —

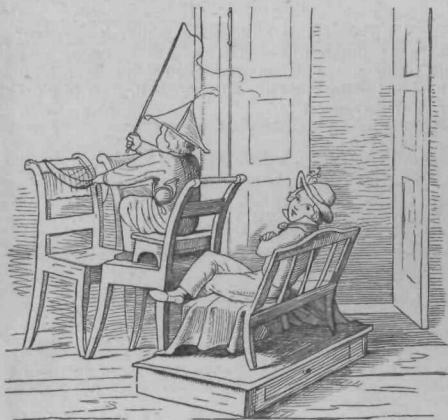
In ko smo se razšli, pa je pravil Smukov Šimen: »E, zdaj pa že bodo Matevžka vzeli k vojakom.« In — rac-biac! — pa smo bili spet dobre volje. *J. S.*

Na somenj!

Sokaj, pokaj bič,
Naj hiti konjič,
Naj hiti po cesti,
Saj je somenj v mesti.
Kar je treba nam,

Vse dobimo tam:
Muci beli
Trakec zlat —
Bomo deli
Ji na vrat;

Kužku pas s kraguljčki,
Da bi pel na glas,
Ko bo za metuljčki
Letal skozi vas;
Vsega tam je dosti.
Kar si človek poželi.
To na somnji se dobi!

Stanko pl. Orlovič.

Sveti Nikolaj.

Že mrak je legel na zemljó In zvezdi mesec govori:
 Priplaval mesec na nebo; »Preljuba moja hčerka ti,
 Čez polje burja se drvi Ne veš, da sveti Nikolaj
 In drobni sneg v obraz prši. Prišel na svet je z dári zdaj?

Pa v selu le miru še ni, Otrokom pridnim jih delí —
 Povsod še svetla luč gori; Hudobne parkelj zdaj kroti —
 A kaj pomenja smeh in jok, In komaj ščip izgovori,
 Oj, nežni jok in smeh otrok? Že sliši jok se iz vasi . . .

Črtomir.

Kratkočasnica.

Sinek: »Mama, ali boli, ako je človek zamorec?«
 — Mati: »Kako to?« — Sinek: »Veste, mama, včeraj
 sem padel in zdaj imam na kolenu črno liso; ta me
 tako boli! Zato vprašam, ali jako boli, ako je človek
 po vsem telesu črn?« Greg. Gornik.

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v jednajsti številki
 »Angeljčka«.

1. Koledar, koledarček. — 2. Čipkasto oblačilo. — 3. Pôla.
 (Črke so deli in, če odvzameš »a«, ostane »pol«. — 4. Peter. —
 5. Gos tehta 12 kg.

Vabilo k naročbi.

ANGELJČEK je že dovelj poznan pri naših ljubih
 otrocih; kaj ne, da ga nam ni treba še
 posebej predstavljati? Tudi v nastopnem letu bode prinašal ve-
 liko lepega berila resnega in veselega, v vezani in nevezani be-
 sedi in pa — menda že komaj čakate, da vam povem — mnogo
 mičnih podobic.

Naročnina za »Angeljčka« je 60 kr. za vse leto. Kdor
 si naroči 10 izvodov pod jednim zavitkom, dobival bo 1 izvod
 po vrhu.

Naprodaj so še vsi trije tečaji; I. in II. tečaj v posa-
 meznih zvezčkih à 10 kr., v dveh večjih zvezkih pa kart. 40 kr.,
 lično vezan 50 kr.; III. tečaj: kart. 50 kr., lično vezan 60 kr.
 — Uredništvo: sv. Petra cesta št. 76 (župnišče).